

Sve ono što mi najviše nedostaje iz 80-ih

Dakle, u Jurišićevoj bismo Ana i ja na putu do škole kupile sladoled (ako nismo štedile za Bravo) i vozile se lagano prema Varšavskoj. Asfalt je bio jadan. Jugo asfalt. Ali za disko role i to je bilo bolje od kockica. Samo lagana masaža stopala, a ne trešnja cijelog tijela. Na Cvjetnom smo pile vodu iz pumpe za vodu ispred kina Zagreb. To je tada za nas bila obična pumpa za vodu – ono, nalazi se tamo jer treba cvjećarkama i curama koje se rolaju kad su žedne i dečkima nakon košarke...

Ne znam što ste vi radili 80-ih, ali ja sam išla u osnovnjak. Nosila sam minival na šiškama, palma-repić na vrhu glave, slušala walkman i išla u školu na disko rolama. Za "tulume" sam nosila šiške à la Emilija Kokić za eurovizijski nastup (gomila jeftinog laka držala je bolje od svih današnjih hair-inovacija :)). Najgora situacija je bila ako su baterije walkmana bile istrošene (a uvijek su bile) pa je kazeta počela zavlačiti. Onda si morao malo stisnut' stop, čekat' da se baterije odmore pa pokušat' bar tu pjesmu poslušat' do kraja. Zapravo ne, najgore je ipak bilo kad je walkman počeo "gutat" traku pa si morao olovkom to izvlačit', ravnat' i namotavat' natrag... Nemreš mi "jest" traku Madonnine kazete... I uništavat' mi Bananaramu. Požderat' mi Phila Collinsa, Depeche Mode, INXS, Princea... Halo!

Moja najbolja frendica Ana i ja slušale smo Michaela Jacksona (u jednoj fanatičnoj fazi smo bile baš lude, što je dovodilo do golemih ispada bijesa njenog starijeg buraza Borne, koji je upravo doživio tinejdžersko intelo-prosvijetljenje i zakačio se za Laibach i Borghesiju)... Enivej, skupljale smo Michaelove postere iz Brava i oblijepile njima svaki centimetar sobe. Ako si dovoljno dana preskakao užinu i štedio na žvakama i Snjeguljici, mogao si si kupit Bravo i izrezivat' Michaelove slike. Moji poster bili su netaknuti. Anine je Borna šarao i prljao pekmezom.

Ana i ja našle bismo se na Trgu Burze (tako se tad' zvao – danas znate da se zove Trg hrvatskih velikana)... Na rolama, dakle. Ja sam imala razderana koljena jer sam loše vozila. Ana nikad nije imala ništa razderano jer je vozila savršeno, išla je na skokove u vodu, gimnastiku i općenito imala odličnu motoriku... Meni motorika nije bila jača strana. Išla sam na 10 stranih jezika i bila trapava. Pala sam s grede na tjelesnom i slomila ključnu kost. Stari dr. Fattorini zabetonirao me u Klaićevoj pa mjesec dana nisam išla u školu. Jeeeeji. Frendice su mi doma nosile zadaće i sve ono kaj smo radili

u školi, a učiteljice su mi još mjesecima progledavale kroz prste... Onda sam (a ne bih li kao malo poboljšala motoriku i postala elegantnija – tak je mama rekla), upisala Klasični balet na Ilirskom trgu (zapravo više-manje zato jer mi se tad sviđao dečko koji je živio na Gornjem gradu). Bio je dvije godine stariji i ličio je na Michaela Jacksona (nije uopće, samo je imao crnu valovitu kosu, ali to je bilo dovoljno...) Kad su mi rekli da ću s njim bit' na porti, skoro sam pala u nesvijest.

Dakle, u Jurišićevoj bismo Ana i ja na putu do škole kupile sladoled (ako nismo štedile za Bravo) i vozile se lagano prema Varšavskoj. Asfalt je bio jadan. Jugo asfalt. Ali za disko role i to je bilo bolje od kockica. Samo lagana masaža stopala, a ne trešnja cijelog tijela. Na Cvjetnom smo pile vodu iz pumpe za vodu ispred kina Zagreb. To je tada za nas bila obična pumpa za vodu – ono, nalazi se tamo jer treba cvjećarkama i curama koje se rolaju kad su žedne i dečkima nakon košarke... Tek poslije, kad su je srušili, skupa s cijelim Cvjetnim, skužili smo koliko nam nedostaje. Obična pumpa za vodu. Nedostaje jednako kao onaj trenutak kad moraš pazit' koliko ćeš jako stisnut' polugu – ako stisneš preslabo – ništa – ako stisneš prejako sav se smočiš i dođeš pred školu zaliven. A u školu ne valja doć' zaliven jer prvi dojam je važan, a nikad ne znaš koji dečki su već tamo. Berislav, Michel, Timon, Velibor, Petar, Saša, Nikas, Krešo...? Hoćeš bit' zgodna sa svojim mrkva potfrknutim trapericama, prevelikim topićem na prugice, Startasicama, soknicama, polakiranim šiškama... A ono sva si se zalila... Onda paziš kak' piješ na Cvjetnom na Železnom Franceku...

E... A kad je u subotu bio nečiji rođendan ili tulum. Uzbuđenje cijeli tjedan. Kaj ćemo obuć'? Koju frizuru ćemo napraviti' (ok, Emilija Kokić ili Cindy Lauper)? Trebalo je nasnimit' kazete sa sentišima. Roxette. Daaaa, Roxette uvijek pale – *Listen To Your Heart, It Must Have Been Love i Fading Like A Flower* – čiste ziherice. Onda sjediš na kauču i gledaš 'ko će te pozvat' na ples. Plešeš na metar udaljenosti s ispruženim rukama k'o da ste R2-D2 i C-3PO, ali nema veze, osjećaš se super i vrtjet ćeš taj film cijelu noć u glavi. Neka malo veća faca od dečka, kojem se baš jako sviđaš, privući će te bliže... Možda ćeš na truhu u mraku osjetiti kopču njegovog remena. To je već fakat ozbiljno. :) Jednako ozbiljno k'o kad idete grupno u kino pa se namjesti tak' da sjedne pored tebe. Wooohooo.

Ne znam što vama nedostaje iz 80-ih, ali sjetila sam se svega ovoga jer često prolazim ispred svoje stare osnovne škole u Varšavskoj. Klinci zure u smartphone, mame i tate ih dovode i odvođe – hitno i isplanirano – jer životi su nam baš takvi – hitni i isplanirani. Sjetim se tada tih bezbrižnih godina, kad je ritam bio polagan, kada sam slušala mjuzu, žvakala žvake, s noge na nogu išla na francuski, nosila štucne, prepisivala zadaće, igrala gumi-gumi pred školom, a kazete presnimavala tako da sam dva kazetofona stavila jedan prema drugom i molila boga da mama taj dan ne lupa jako u kuhinji i ne usisava.